

عنوان مقاله:

تغییرات الگوهای سکونتی ایران با تاکید بر مهاجرت داخلی طی دوره ۱۳۷۰-۱۳۹۵

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات جمعیتی، دوره 3، شماره 2 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 36

نویسندگان:

سعیده شهپازین - دانشجوی دکتری جمعیت شناسی دانشگاه یزد.

محمدجلال عباسی شوازی - استاد جمعیت شناسی دانشگاه تهران و استاد افتخاری دانشگاه ملیورن استرالیا.

عباس عسکری ندوشن - دانشیار جمعیت شناسی دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه یزد (نویسنده مسئول).

خلاصه مقاله:

مهاجرت مهم ترین منبع تامین نیروی انسانی برای بازارهای کار و توسعه اقتصادی است. ازاین رو شناخت هرچه بیشتر و جامع تر مهاجرت و توزیع فضایی آن در تحقیقات علمی و برنامه ریزی های کاربردی ضروری است. هدف از مقاله حاضر بررسی الگوهای اقامتی مهاجران و روند تغییرات آن طی دوره ۹۵-۱۳۷۰ می باشد. روش مورد استفاده تحلیل ثانویه داده های چهار دوره سرشماری ۱۳۷۵-۱۳۹۵ است. نتایج نشان داد که میزان خالص مهاجرت کشور طی دوره های مختلف نوساناتی داشته اما مساله قابل تامل در خالص مهاجرتی کشور، توزیع فضایی این شاخص است. شهرستان های مرکزی کشور مانند کرج، پاکدشت، اصفهان، سمنان و همواره مهاجرپذیری بالایی تجربه کرده اند. درحالیکه شهرستان های نواحی مرزی به ویژه مناطق غرب، شمال غرب و جنوب شرقی با مهاجر فرستی بالایی روبرو بوده اند. هماهنگی با این الگو، نتایج توزیع فضایی جریان مهاجرت داخلی نیز نشان داد که الگوهای اقامت کشور طی دوره ها مورد بررسی همواره از سوی شهرستان های کم تراکم به سمت مناطق پرتراکم بوده است و تنها در دوره ۹۰-۱۳۸۵ مهاجرت با شدت ضعیفی روند معکوس داشته است. بر این اساس، مهاجرپذیری شهرستان های بزرگ کشور همچنان در حال افزایش است که در صورت تداوم این جریان، مقاصد مهاجرتی با تشدید مشکلات زیرساختارهای رفاهی و خدماتی، آلودگی های زیست محیطی، اشتغال کاذب و ... روبرو خواهند شد.

کلمات کلیدی:

مهاجرت داخلی، الگوهای اقامتی، توزیع فضایی، تراکم جمعیت، میزان خالص مهاجرت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1516197>

